

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Andrejs Surmačs

Strona pozwana: Finanšu un kapitāla tirgus komisija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pkt 7 załącznika I do dyrektywy 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ustanowione w nim wyliczenie osób, które należy uważać za powiązane z instytucją kredytową i którym należy odmówić wypłaty gwarantowanego odszkodowania, jest wyliczeniem wyczerpującym?
- 2) Czy za kierownika instytucji kredytowej lub jedną z innych osób wymienionych w pkt 7 załącznika I do dyrektywy należy uznać osobę, która zgodnie z opisem stanowiska ma prawo planowania, koordynowania i nadzorowania określonej dziedziny działalności instytucji kredytowej lub sprawowanie określonej funkcji, lecz nie w odniesieniu do działalności instytucji kredytowej jako całości, i która nie ma możliwości wydawania poleceń lub podejmowania decyzji wiążących dla innych osób? Czy należy w tym zakresie brać pod uwagę, co obejmuje dana dziedzina działalności instytucji kredytowej lub dana funkcja?
- 3) Czy pkt 7 załącznika I do dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może odmówić wypłaty gwarantowanego odszkodowania osobie, która – zgodnie z zakresem uprawnień i obowiązków na danym stanowisku zawartym w opisie tego stanowiska – nie może być uznana za kierownika, ale faktycznie ma wpływ na decyzje osób kierujących instytucją kredytową lub osób osobiście odpowiedzialnych za tę instytucję? Czy w tym kontekście może mieć znaczenie wpływ o charakterze wyłącznie nieformalnym, wynikający z autorytetu, kompetencji lub wiedzy takiej osoby w odniesieniu do działalności instytucji kredytowej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 135, s. 5

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden
(Niderlandy) w dniu 18 marca 2014 r. – Staatssecretaris van Financiën przeciwko Het Oudeland
Beheer BV**

(Sprawa C-128/14)

(2014/C 159/21)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Staatssecretaris van Financiën

Druga strona postępowania: Het Oudeland Beheer BV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 11 część A ust. 1 lit. b) szóstej dyrektywy VAT⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że do podstawy opodatkowania z tytułu dostawy w rozumieniu art. 5 ust. 7 lit. a) tej dyrektywy nie należy koszt wytworzenia gruntu i innych materiałów, za które podatnik zapłacił podatek VAT z tytułu ich nabycia (w tym wypadku: przez ustanowienie prawa rzeczowego dające uprawnionemu prawo do korzystania z nieruchomości)? Czy jest inaczej, jeżeli na podstawie przepisów prawa krajowego – bez względu na to czy są one w tym zakresie zgodne z szóstą dyrektywą VAT, czy też nie – podatnik odliczył ten podatek przy okazji nabycia?
- 2) Czy w przypadku takim jak niniejszy, w którym wraz z zabudową zostały nabyte wraz z ustanowieniem prawa rzeczowego w rozumieniu art. 5 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy VAT, art. 11 część A ust. 1 lit. b) szóstej dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że do podstawy opodatkowania dostawy w rozumieniu art. 5 ust. 7 lit. a) szóstej dyrektywy VAT należy wartość czynszu, czyli wartość kwot wymagających corocznie uiszczenia przez cały okres istnienia prawa rzeczowego lub wymagających jeszcze uiszczenia w pozostałym okresie istnienia tego prawa?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).